

След като започнахме работа, видях, че барманът няколко пъти проведе разговор с някого по своя телефон, който напомняше нашите смартфони, но формата му беше по-функционална и той лягаше в ръката така, сякаш беше излят в нея. Стори ми се, че променяше формата си, когато го оставеше на бара.

В един момент, когато барманът видя, че заредих в миялните машини всички налични в момента чаши, ми направи знак да отида при него. Там ми показа как се поставят чашите върху таблета, как разбира какво да постави и какво количество.

Всичко в менютата на таблетите, свързано с дейността на бара, беше повече от ясно. Освен надписите, които не можех да разбера, имаше изображения с изключителна отчетливост, по които човек веднага можеше да се ориентира.

Барманът ме остави около петнайсет минути аз да зареждам таблетите, когато дойде Леа. Оказа се, че се справям добре и тогава той със знаци ме помоли да върша и двете работи – да зареждам таблетите на Леа и миялните машини. После с мимики и знаци барманът ми обясни, че отива да види сервитьорката, която вчера откараха в болницата.

Разбрах го и кимнах в знак на съгласие.

Барманът влезе в коридора зад бара, където явно беше и неговото жилище и след малко се върна с някакъв багаж. На излизане от бара ми кимна и тръгна нанякъде.

Леа, при следващото зареждане на таблета, ме попита какво е станало.

Обясних ѝ, че барманът отива да види сервитьорката в болницата.

Тя кимна с разбиране и отлетя навън сред масите.

Бях възхитен от пъргавината, с която обслужваше клиентите. Никога не бях предполагал, че има такива способности. Толкова години вече работехме като преводачи, че нея можех да си я представя единствено зад компютъра, вгълбена в работата си. Вярно, представях си я и сред природата при честите ни разходки из Франгата. Но като сервитьорка в един оживен бар, никога не бих си я представил.

Как неочаквано ни промени съдбата!

В промеждутъците между зарежданията на таблета изтичвах до миялните машини и бързо изваждах от тях измитите чаши и зареждах употребявани за миене. После пак тичешком се връщах зад бара. Точно в този момент долиташе Леа и поднасяше таблета. Бързо го зареждах и тя пак се стрелваше навън. Тази работа беше доста изтощителна. Започнах да се досещам защо вчера припадна сервитьорката. Тази работа, вършена всеки ден, сигурно беше изключително изтощителна. Радостта ми от това, че имахме работа, започна да помръква от лекото безпокойство, дали ще издържим и колко дълго. Не се знаеше докога сервитьорката ще бъде в болницата. Не знаех колко сериозно беше състоянието ѝ.

Имаше, разбира се, вероятност, барманът да ни остави на работа, защото щяхме да облекчим и двамата – работата на сервитьорката щеше да намалее двойно, ако имаше две сервитьорки, и така нямаше да се натоварват толкова. А и аз можеше да мия, както беше вчера, само чашите, а барманът да стои само на бара. От време на време можеше да се сменяме или някой от нас да излиза в почивка.

Дали барманът не се беше сетил за това да потърси

още двама души или имаше някаква причина, не знаех. Нямах представя за тукашните заплати. Може би не можеше да наеме други работници. Не беше изключено да ни държи на работа и да ни плаща по-ниски заплати. Времето щеше да покаже.

Освен това, горещо се надявах на другата сутрин да се върнем у дома.

Невидимата врата беше голяма загадка за мен, но дано не се затвореше, преди да сме се прибрали.

След два часа барманът се върна. Лицето му, макар почти безизразно, излъчваше някаква радост. Не съм добър психолог, но този път го усетих. Барманът ми кимна и отиде в стаята си зад бара. След малко се върна и пое отново работата си.

Леа продължи да разнася напитки и бисквити по масите. Опашката пред бара ставаше все по-голяма с приближаването на дванайсет часа. Аз едва смогвах да подавам измити чаши на бармана. Чашите идваха до мен по някакъв особен конвейер и по един такъв ги изпращах до бармана.

В един момент чашите станаха толкова много, че едва успях да ги сваля от конвейера и да ги изместя на плота край миялните машини. Някои от чашите паднаха на пода, но не се счупиха! Явно бяха от нечупливо стъкло.

Около два часа продължи големият наплив от клиенти, които сякаш извираха. Откъде се вземаха, не знам. Може би в околните небостъргачи имаше безброй офиси, чиито служители на смени закусуваха или обядваха. По друг начин засега не можех да си обясня това стълпотворение наоколо.

Лека-полека притокът на хора намаля. Успях да погледна часовника на смартфона си. Беше два следобед.

Все пак, имаше още доста клиенти. Леа направо летеше. Чудех се как издържа. Сноването беше главозамайващо, изискваше голяма концентрация и свръхчовешко напрежение. Леа не проявяваше признаци на умора или разсеяност. Таблетът минаваше от маса на маса с невъобразима скорост. Клиентите механично избираха любимото си питие и това им отнемаше части от секундата. Ако си изберяха и нещо допълнително, тогава им трябваше може би секунда. Не можех да си представя колко на брой бяха клиентите, която тя обслужи вчера и днес. Със сигурност бяха стотици. Нямах да се учудя, ако се окажеха повече от хиляда. Или две хиляди? Не знам.

Около три и половина имаше малък промеждутък от една-две минути, в който не идваха нови поръчки. Тогава барманът ме повика и ми даде две бисквити и чаша плодова напитка. Той също си хапваше, а когато влезе Леа, подаде и на нея същата порция. Набързо се нахранихме и изпихме сока и продължихме работа. Наистина, тези бисквити засищаха изключително добре и дори имах чувството, че ми придаваха сила. Нямах представа какво съдържат, но се надявах да не е нещо вредно за здравето ни. Намирахме се в чужд свят, за който не знаех нищо по отношение на здравеопазване и здравословно хранене. Освен това, можеше и да има известна биологична несъвместимост между нас и хората от този свят.

Все пак, нямах никакви здравословни оплаквания. Когато попитах Леа по време на краткия отдых как се чувства, тя разпери ръце и каза:

- Всичко ми е наред.

Това беше добра новина за мен, защото много се безпокоях от това непрекъснато сноване между масите и бара, което в края на работния ден вероятно се равняваше

на около петдесет километра.

Към пет часа, когато посетителите съвсем намаляха, успях да попитам бармана със знаци и мимики, дали не е възможно да се разменим с Леа. Той обаче сякаш се уплаши и леко преbledня. Разбрах, че този въпрос е много деликатен.

Когато попаднахме в този свят, разбрахме, че тук се говори на непознат език. Оттук можете да си направите извода доколко е възможно в такъв случай да се запознаем с културата, законите, обичаите, историята и други неща, свързани с жителите на този свят.

Просто разчихахме на благосклонната съдба и се надявахме на Божията помощ.

Досега всичко беше наред. Завърши успешно и вторият ни работен ден.

Отново събрахме масите и столовете и ги пренесохме на определеното място. Накрая забелязах, че барманът прибира огромната тента, която беше разпъната над масите. Предната вечер просто не бях обърнал внимание. Сега видях как тентата се събира като хармоника и след това автоматично се прибира в специален улей в стената на сградата.

Тъкмо влязохме в бара и барманът взе двете карти, приличащи на ключодържатели, когато пред входа на бара се появи група мъже със странно облекло. Барманът преbledня и бързо скри нашите карти под таблета на бара.

Единият от мъжете заговори на странния език доста рязко, като ме гледеше в очите. Естествено, нищо не разбрах от думите му, но тонът му беше много неприятен. Само вдигнах рамене, с което исках да покажа, че не го разбирам. Мъжът явно се ядоса от жеста ми и повиши тон. Аз обаче неволно пак повторих този жест и тогава мъжът

излезе от кожата си и се развика. Забелязах, че барманът трепери и разбрах, че положението е сериозно. След като два дена не се бяхме сблъскали с неприятности, малко се бях успокоил и ми се струваше, че така ще бъде и занапред, тъй като смятах, че това е цивилизован свят и никой няма да се заяжда с нас. Явно се бях заблуждавал.

След като мъжът със странните дрехи се развика, двама от придружаващите го се доближиха от двете ми страни и ме хванаха здраво. Трети се приближи отпред и хвана ръцете ми и им постави някакво приспособление, което блокира движението им и не можех да ги мръдна. В миг в главата ми проблесна мисълта, че това може да са полицаи или нещо подобно. Някой можеше да ни е натопил и те са дошли да проверят за какво става дума. Явно външният ми вид ги накара да се усъмнят в мен.

Други трима сграбчиха Леа и също поставиха на ръцете ѝ такова приспособление. То беше доста по-голямо от белезници и обхващаше ръцете до лактите. Освен това доста тежеше.

След това ни изведоха от бара и ни вкараха в едно превозно средство, подобно на автобус. Там закачиха ръцете ни на тавана, а краката ни приковаха с подобни приспособления за пода.

Леа хлипаше, сълзи се стичаха от очите ѝ и цялата трепереше. Уплаших се за нея и без да искам се развиках, дори разкрещях.

Това подеждства като шок на тези, които ни придружаваха, защото само след няколко секунди освободиха ръцете и краката ни и започнаха да ни успокояват с доста раболепен тон.

Направо не разбрах какво стана.

След малко доведоха бармана и видях, че той е

изключително спокоен. Посочиха ни едни седалки, на които седнахме, и автобусът потегли. Барманът ни кимна успокоително.

След няколко минути спряхме и ни отведоха в някаква сграда, на входа на която видях двама души със същото облекло – сиви гаширизи с поло яка.

Влязохме във фойето на сградата, след което ни поведоха към една широка врата. Щом се приближихме до нея, тя се плъзна настрана и видях, че това е голям асансьор, в който можеха да се качат двайсет или трийсет души. С нас тримата влязоха само двама придружители – единият от тях беше мъжът, който беше се развикал в бара.

Отношението му се беше коренно променило и той говореше раболепно, макар и нищо да не му разбирах.

След две-три минути асансьорът се отвори и ние излязохме в някакъв коридор. Явно беше на доста висок етаж, защото през един прозорец в дъното на коридора се виждаха множество върхове на небостъргачи, остри като на готически катедрали.

Влязохме в една обширна стая, в която нямаше жива душа. Поканиха ни да седнем на нещо като фотьойли и мъжът, който се развика в бара, влезе в една странична врата.

Тогава барманът ми направи няколко окуражителни знака. Те същевременно ме поуспокоиха, защото не бяхме напълно сами в този чужд свят. Явно барманът беше на наша страна. Надявах се това да не му навлече неприятности. Ако обаче имаше някакви подобни на земните закони, които ограничават имиграцията и наемане на работа на нелегални, това щеше наистина да му причини най-малкото главоболия.

Но барманът беше спокоен и не показваше никакви

признаци на уплаха, както в бара, когато оня мъж се
развика.